

Departe, în nord, acolo unde iernile sunt lungi și pădurile bătrâne, locuiește poporul spiridușilor pădurii. Spiridușii sunt niște făpturi mici și foarte sperioase. Numai arareori reușește cineva să-i vadă. Și totuși, aceștia au o sarcină foarte importantă: în fiecare an, când se apropie perioada Crăciunului, spiridușii încep să robotească de zor. Încărcați cu saci și coșuri, dispar unul câte unul într-o peșteră din care se revarsă o lumină misterioasă, de sub rădăcinile unui stejar bătrân. Acolo, jos, ascunsă adânc sub pământ, se află mașina de dorințe a spiridușilor Crăciunului.

În fiecare an, când încep să cadă primii fulgi de nea, mașina începe să scârțâie și să trosnească, să zumzăie și să duduie. Acum se trezește la viață pădurea spiridușilor! Căci mașina împlinește dorințele de Crăciun ale copiilor. Iar spiridușii sunt aceia care mănuiesc mașina și împachetează cadourile.

Însă numai spiridușii-adulți au atât de multă treabă în perioada Crăciunului. Pentru spiridușii-copii, acum începe cea mai veselă perioadă a anului. Cu toată vînzoleala și la cât e de făcut, spiridușii nu mai apucă să aibă grijă de copiii lor. Așa că aceștia au voie să se zbenguie în zăpadă după pofta inimii, cât e ziulica de lungă. Numai de bătrînul stejar, și deci de intrarea în peștera unde se află mașina de dorințe a spiridușilor Crăciunului, nu au voie să se apropie. Le este strict interzis! Așa stau lucrurile din vremuri străvechi și așa vor și rămîne. La mașină nu au voie să se ducă decât spiridușii-adulți.

Turin, cel mai mic dintre spiriduși, știe foarte bine acest lucru. Însă el este un spiriduș-copil din cale afară de curios. Iar cel mai bun prieten al lui este Pirmin, o veveriță foarte neastîmpărată. Cei doi au avut deja parte de cele mai nesocotite aventuri.

Ce zi minunată este azi în pădurea spiridușilor! Azi-noapte a nins, iar acum soarele strălucește și totul a devenit sclipitor. Turin și Pirmin își croiesc drum prin zăpada groasă, când — și, credeți-mă, e o pură întâmplare — se trezesc în fața bătrânului stejar.

Sunt chiar lângă intrarea de care n-au voie să treacă. Aproape că pot privi înăuntru. Ochii lui Turin strălucesc de emoție.

— Hai, Pirmin, de acolo de sus putem vedea mult mai bine și nimeni nu ne va observa!

Cei doi se cațără numaidecât pe rădăcinile bătrânului stejar și se așază la pândă în spatele unui morman de zăpadă. Să sperăm că nu-i descoperă nimeni!

